

РЕШЕНИЕ

№ 16

гр. Варна , 26.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ в публично заседание на пети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	Милен П. Славов
Членове:	Петя И. Петрова Мария К. Маринова

при участието на секретаря Виолета Т. Неделчева
като разгледа докладваното от Петя И. Петрова Въззивно гражданско дело № 20213000500134 по описа за 2021 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по в.гр.д. № 134/2021 г. по описа на Варненския апелативен съд е образувано по две въззивни жалби, подадени от всяка от страните срещу различни части на решение № 260656 от 29.10.2020 г., постановено по гр.д.№ 1861/2019 г. по описа на Варненския окръжен съд, поправено по реда на чл. 247 ГПК и изменено в частта на разноските по реда на чл. 248 ГПК с решение № 260009/01.02.2021 г., както следва:

По въззивна жалба на Прокуратурата на РБ, подадена чрез прокурор от ОП Варна, против решението на окръжния съд в цялата осъдителна част, с която Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на М. С. А.: на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ сумата от 10 000 лева - обезщетение за неимуществени вреди, претърпени вследствие на обвинение в извършване на престъпление по чл. 115 вр. 20, ал. 2 от НК по досъдебно производство №507/2010 г. по описа на ОД МВР гр. Варна, НОХД №918/2012 г. по описа на ВОС, ВНОХД 9/2013 г. по описа на Апелативен съд – Варна, НОХД 403/2013 г. по описа на ВОС, ВНОХД 307/2014 г. по описа на Апелативен съд – Варна, КНД 407/2017 г. по описа на ВКС – 3 НО, ВНОХД 276/2016 г. по описа на Апелативен съд – Варна, КНД 100/2017 г. по описа на ВКС - Първо НО, ВНОХД 135/2017 г. на Апелативен съд – Бургас, КНД 1011/2017 г. - 3 НО по описа на ВКС, ведно със законната лихва от 23.03.2018 год. до окончателното ѝ изплащане; на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ сумата от 2300 лева, представляващи обезщетение за имуществени вреди, претърпени вследствие на незаконно обвинение; на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ сумата от 822,40 лева представляващи обезщетение за

имуществени вреди, претърпени вследствие на незаконно обвинение; на основание чл. 26 от ЗОДОВ сумата от 2 000 лева - обезщетение за неимуществени вреди, претърпени вследствие на провеждане на разследване извън разумните срокове по чл.6 пар. 1 от ЕКЗПЧОС и чл.22 от НПК, ведно със законната лихва върху присъдената главница, считано от 15.11.2018 год. до окончателното ѝ изплащане, и направените по делото разноски съразмерна с уважената част от иска в размер на 632,44 лева.

Прокуратурата е навела оплаквания за неправилност на решението на окръжния съд в обжалваната му осъдителна част, като постановено в нарушение на процесуалните правила и на материалния закон и поради необоснованост, като е молила за отмяната му в тази част с отхвърляне на исковете, евентуално за намаляване размера на обезщетението. Оплакванията са за неправилна оценка на събраните по делото доказателства и въз основа на това и за погрешен извод на окръжния съд за претърпени от ищеца неимуществени вреди, както и за техния обем, евентуално и за неправилно приложение на разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД и за завишаване на размера на присъденото обезщетение. Изложила е съображения за недопустимост на претенцията за неимуществени вреди от продължителността на наказателното производство, предвид липсата на заявено искане в процедура по ЗСВ, както и че обезщетението за неразумния срок се поглъща от обезщетението за незаконното обвинение. При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди от незаконното обвинение съдът не съобразил: че забраната за напускане пределите на страната не е наложена от прокуратурата; че срокът на задържането и домашния арест били зачетени при изтърпяване на присъдата по друго наказателно дело; че влошеното здравословно състояние не е в причинна връзка с наказателното производство и ищецът бил с диагноза емоционална нестабилност преди това; многократното осъждане на ищеца и незасягане на емоционалната му сфера; както и икономическия стандарт в страната. Молил е за отмяна на решението на окръжния съд в обжалваната част и за отхвърляне на исковете, евентуално – за намаляване размера на обезщетенията.

М. С. А., чрез адв. Ю.Г., е подал писмен отговор на въззивната жалба и по съображения за неоснователността на всяко от оплакванията е молил за отхвърлянето ѝ и за присъждане на сторените по делото разноски.

По въззивна жалба на М. С. А., чрез адв. Ю.Г., против решението на окръжния съд в частта, с която са отхвърлени исковете: по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ - обезщетение за неимуществени вреди от незаконното обвинение в престъпление за горница над 10 000 лева до 12 000 лв., ведно с лихвите от 23.03.2018 г.; по чл. 86 от ЗЗД за сумата от 357,78 лв. изчислена върху обезщетението за имуществени вреди от 2 300 лв. за периода от 23.03.2018 г. до 03.10.2019 г.; по чл.86 ЗЗД за сумата от 127,94 лв., изчислена върху обезщетението за имуществени вреди от 822,40 лв. за периода от 23.03.2018 г. до 03.10.2019 г.

Ищецът е навел оплаквания за неправилност на решението на окръжния съд в обжалваната му отхвърлителна част, като постановено в нарушение на процесуалните

правила и на материалния закон и поради необоснованост, като е молил за отмяната му в тази част и за присъждане на допълнително обезщетение за неимуществени вреди от незаконното обвинение в размер на още 2 000 лв. и за уважаване на исквете по чл. 86 от ЗЗД до обжалваните размери и периоди на забава. Изложил е съображения за непопълването на делото с нужния доказателствен материал /касаещ претърпените вреди/ и от там и за необоснованост на размера на обезщетението за неимуществени вреди от незаконното обвинение - присъден в занижен размер от съда. Сочил е, че окръжният съд не е дооценил моралните вреди от незаконното обвинение по справедливост, защото не кредитирал показанията на единствения свидетел – съжителстващата с ищеца Анка Пендарова, след като допуснал само нея и още с доклада си по делото отхвърлил искането за разпит на още четирима свидетели. Навел е и оплаквания за наличие на предпоставките за уважаване на исквете за мораторни лихви върху двете обезщетения за имуществените вреди, предвид забавата от датата на влизане в сила на оправдателната присъда 23.03.2018 г. до 03.10.2019 г. и за необоснованото им отхвърляне от окръжния съд.

Прокуратурата не е подала отговор на жалбата на ищеца.

Решението на окръжния съд не е обжалвано и е влязло в сила в частите, с които са отхвърлени исквете: по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ обезщетение за неимуществени вреди, претърпени вследствие на обвинение в извършване на престъпление по чл. 115 вр. 20, ал. 2 от НК за горницата над сумата от 12 000 лева до 62 000 лв.; на осн. чл. 26 от ЗОДОВ - обезщетение за неимуществени вреди, претърпени вследствие на провеждане на разследване извън разумните срокове по чл.6 пар. 1 от ЕКЗПЧОС и чл.22 от НПК, за горницата над сумата 2 000 лева до 10 000 лева.; лихви по чл. 86 ЗЗД върху главница от 2 300 лв. за горницата над 357,78 лв. до 1670,27 лв. и за периода от 10.05.2012 г. до 23.03.2018 г.; лихви по чл. 86 ЗЗД върху главница 822,40 лв. за горницата над сумата от 127,94 лв. до 407,04 лв. и за периода до 23.03.2018 г.;

С определение в закрито заседание, съдът се е произнесъл по доказателствените искания на ищеца, като е уважил същите.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция, всяка от страните е поддържала съответно въззивната си жалба и отговора, като ищецът е претендирал разноски по приложен списък.

Съдът на осн. чл. 269 от ГПК, след като извърши служебна проверка, намира решението на окръжния съд за валидно и допустимо в обжалваната му част, а с оглед наведените оплаквания и след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред окръжния съд е било образувано по искова молба на М. С. А., с която срещу Прокуратурата на Република България в качеството ѝ на процесуален субституент на държавата, са предявени иски за осъждане на ответника да му заплати: - по

чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 1 от ЗОДОВ сумата от 62 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени от незаконното обвинение по Д.П. №507/2010 г. по описа на ОД МВР гр. Варна в извършване на тежко умишлено престъпление по чл. 115, вр. 20, ал. 2 от НК, за което е оправдан, ведно със законна лихва върху главницата, считано от 23.03.2018 г. до окончателното ѝ изплащане; - по чл. 26 от ЗОДОВ сумата от 10 000 лева, представляваща обезщетение за провеждане на производство извън разумните срокове по чл. 6, пар. 1 от ЕКЗПЧОС и чл. 22 от НПК, ведно със законната лихва, считано от 15.11.2018 г. до окончателното и заплащане; - по чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 1 от ЗОДОВ сумата от 2 300 лева, представляващи обезщетение за имуществени вреди от незаконното обвинение в размер на платените адвокатски хонорари по наказателното дело, както и по чл. 86 ЗЗД сумата 1670,27 лева, представляваща законните лихви върху тази главница, считано от 10.05.2012 г. – първата дата на договорите за правна помощ и съдействие до датата на завеждане на настоящия иск; - по чл. 2, ал. 1, т. 3, предл. 1 от ЗОДОВ сумата от 822,40 лв. – обезщетение за имуществени вреди от незаконното обвинение в размер на заплатените транспортни разходи за явяване по делото, както и по чл. 86 ЗЗД сумата от 407,04 лв., предствляваща законните лихви върху тази главница за периода от 02.02.2012 г. до датата на завеждане на иска.

В исковата си молба ищецът е поддържал, че вследствие на незаконното обвинение по Д.П. №507/2010 г. по описа на ОД МВР гр. Варна в тежко умишлено престъпление - убийство и образуваните наказателни дела (НОХД №918/2012 г. по описа на ВОС, ВНОХД 9/2013 г. по описа на Апелативен съд – Варна, НОХД 403/2013 г. по описа на ВОС, ВНОХД 307/2014 г. по описа на Апелативен съд – Варна, КНД 407/2017 г. по описа на ВКС – 3 НО, ВНОХД 276/2016 г. по описа на Апелативен съд – Варна, КНД 100/2017 г. по описа на ВКС - Първо НО, ВНОХД 135/2017 г. на Апелативен съд – Бургас, КНД 1011/2017 г. - 3 НО по описа на ВКС), по които е бил задържан, прилагани са му и други мерки за неотклонение, както и забрана за напускане на страната и са извършвани множество процесуални действия, е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, претеснения, накръняване на доброто му име в обществото, опозоряване като убиец, включително и пред децата му, чувство на гняв, унижение, срам, обръкване, отчаяние, загуба на вяра в правоохранителните органи, неудобства и притеснения за семейството му, включително и икономически, изолация, огорчение от несправедливото обвинение, нервни срывове и влошаване на здравето, невъзможност за свободно придвижване и да посети децата си в чужбина, ограничаване на социалните му контакти и нарушаване на общуването му с близки и роднини. Изложил е съображения за голяма продължителност на наказателното производство извън разумните срокове, което довело до допълнителни тревоги и стрес, както и за сторени в наказателното производство разходи за заплащане на адвокатски хонорари и за транспортни разходи, представляващи имуществени вреди за него.

Прокуратурата е оспорила иска и е молила за отхвърлянето му, като относимите към настоящото производство възражения са за недопустимост на претенцията за неимуществени вреди от продължителността на наказателното производство, предвид

липсата на заявено искане в процедура по ЗСВ, за поглъщане на претендираното обезщетение за неразумния срок от това за незаконното обвинение, както и тези, релевиращи във въззивната жалба като обосноваващи липсата на претърпени неимуществени вреди, респ. обосноваващи нисък размер на обезщетението предвид липсата на търпени негативни изживявания в обичаен обем и интензитет.

Установено от материалите по делото е, а и страните не са спорили по следната фактическа обстановка:

На 08.07.2011 год., ищецът е привлечен като обвиняем по досъдебно производство №507/2010 г. по описа на ОД МВР гр. Варна, образувано на 06.07.2011 г. първоначално срещу неизвестен извършител, за тежко умишлено престъпление по чл. 115 вр. 20, ал. 2 от НК за това, че на 24.11.2010 г. в с.Дюлино, обл. Варна, в съучастие с друго лице като съизвършил умишлено умъртвил И.Г.З.. Задържан е в ареста Варна от 08.07.2011 г. до 03.02.2012 г., първоначално с постановление от 08.07.2011 г. за срок от 72 часа, а от 11.07.2011 г. въз основа на определение от 11.07.2011 год. по ЧНД №110/2011 год. по описа на ВОС с постоянна мярка „Задържане под стража“, потвърдена с определение от 19.07.2011 год. по ВЧНД №219/2011 г. от Апелативен съд – Варна. На 11.07.2011 год. отново му е повдигнато обвинение за престъплението по чл. 115 вр. 20, ал. 2 от НК и е разпитан в качеството на обвиняем. Жалбите му срещу мярката за неотклонение са отхвърлени с разпореждане от 21.09.2011 год. по ЧНД № 1865/2011 год. на ОС. С определение от 30.01.2012 г. по ЧНД №118/2012 год., мярката „задържане под стража“ е изменена в „домашен арест“ - изпълняван в дома му в град Поморие. С постановление от 12.04.2012 г. отново е привлечен като обвиняем, обвинението му е предявено на 09.05.2012 год. и е разпитван. На 21.05.2012 год. делото е докладвано на наблюдаващия прокурор с мнение за предаване на съд за престъпление по чл. 115 вр. 20, ал. 2 от НК. Обвинителният акт е внесен в окръжния съд на 12.07.2012 год. и срещу ищеца е образувано НОХД № 918/2012 г. по описа на ВОС. Последното първо е било прекратено, а след отмяна на разпореждането – насрочено и разгледано в 7 съдебни заседания, като са конституирани и частни обвинители и граждански ищци. Делото е приключило с Присъда № 110/26.11.2012 год., по НОХД 918/2012 г. по описа на ВОС, с която ищецът е признат за невинен и оправдан по повдигнатото му обвинение в убийство, а мярката за неотклонение е изменена в „Подписка“. По протест на прокуратурата от 29.11.2012 год. и по жалби на частните обвинители, делото е пренесено във въззивната инстанция, където с решение 47/22.03.2013 год. по ВНОХД 9/2013 г., Апелативен съд Варна отменя оправдателната присъда и връща делото за разглеждане от нов състав на окръжния съд. Образувано е НОХД № 403/2013 год. по описа на ВОС, по което са проведени 8 съдебни заседания, след което на 18.09.2014 год. е постановена и втора оправдателна присъда на ищеца - № 80/18.09.2014 год. Последвал е протест от прокуратурата и образуване на ВНОХД 307/2014 год. по описа на Апелативен съд – Варна. Делото е насрочено на 13.02.2015 год., а след това отложено за събиране на нови доказателства в пренасрочено на 22.06.2015 г. съдебно заседание, в което поради смяна

на член от състава е започнало отначало. Последвали са още две заседания, като на 01.10.2015 г. са разпитани сведители и е приета експертна, а на 18.12.2015 г. е произнесена осъдителна присъда № 15/18.12.2015 год., с която М.А. е признат за виновен по повдигнатото обвинение, като му е наложено наказание от 15 години лишаване от свобода при първоначален „строг режим“ и са уважени граждански иски срещу него в размер на 90 000 лева. На същата дата, след постановяване на присъдата, е изменена и мярката за неотклонение на ищеца от „Подписка“ в „Задържане под стража“ и ищецът е задържан. Задържането под стража е заменено с „домашен арест“ на 18.01.2016 г. с определение на ВКС, I н.о. по КНД 6/2016 год, а на 19.01.2016 год. ищецът е освободен от затвора във Варна след задържане от един месец и един ден. Присъдата е обжалвана от ищеца пред ВКС, където е образувано КНД 407/2017 г. по описа на ВКС – III НО, насрочено на 20.05.2016 год. и приключило с Решение 133/28.06.16 год., с което осъдителната присъда е отменена и делото е върнато на Апелативен съд – Варна за ново разглеждане от друг състав. Образувано е ВНОХД 276/2016 год. по описа на Апелативен съд – Варна, насрочено с разрешение на председателя (252, ал. 1 от НПК) за 30.09.2016 г., като по делото са проведени две заседания. На 14.07.2016 год. мярката за неотклонение е изменена от „домашен арест“ - в „парична гаранция“ от 1 000 лв. и съдът налага на ищеца „забрана за напускане пределите на Р.България“ с оглед осигуряване явяването му по делото. С решение 252/28.11.2016 г. е потвърдена оправдателната присъда № 80/18.02.2014 год., постановена по НОХД 403/2013 год. на ВОС. По протест на прокуратурата и касационна жалба на частните обвинители, делото е пренесено пред ВКС, където по образуваното е КНД № 100/2017 год. по описа на ВКС - Първо НО е проведено едно заседание и в срок е постановено Решение № 66/07.04.2017 год., по КНД № 100/2017 год. по описа на ВКС - Първо НО, с което е отменено решението на апелативния съд и делото е върнато за разглеждане от нов състав на Апелативен съд Варна. Поради невъзможност за сформирание на нов състав по ВНОХД № 157/2017 год. на ВАпС, делото е изпратено във ВКС за възлагане на друг равен по ранг съд, което е сторено с определение № 69/26.05.2017 год. по КЧНХД № 554/2017 год. II – ро НО на ВКС и делото е пратено на Апелативен съд – Бургас и образувано във ВНОХД 135/2017 год. При разглеждането му са спазени указанията на ВКС, като са разпитани нови свидетели и е изслушана експертиза. С Присъда 124/04.07.2017 год. по ВНОХД 135/2017 год. по описа на Апелативен съд Бургас на основание 336, ал. 1, т. 2 от НПК съдът отменя Присъда №80/18.09.2014 год., постановена по НОХД 403/2013 год. по описа на ВОС и признава ищеца за виновен в извършването на престъпление по чл. 115, вр. чл. 20, ал. 2 от НК и чл. 54 от НК като му налага наказание 12 години лишаване от свобода при първоначален строг режим. На основание чл. 25, вр. чл. 23 от НК, съдът определя едно общо наказание на подсъдимия М. С. А. в размер на най - тежкото от 12 години лишаване от свобода при първоначален строг режим и за предходните му осъждания по 1862/2012 год. и НОХД 264/2012 год. – и двете по описа на РС – Поморие. По жалба на ищеца, пред ВКС е образувано КНД № 1011/2017 год. III. НО.

Междувременно, срещу М.А. е водено и друго наказателно производство по нохд №

3915/2016 г. по описа на Районен съд -Бургас, приключило с влязла в сила на 27.10.2017 г. осъдителна присъда № 93/03.05.2017 г., с която той е признат за виновен за това, че на 17.12.2015 г. в едногодишния срок от наказването му по административен ред е управлявал лек автомобил без съответно свидетелство за управление на МПС и на осн. чл. 343 В, ал.2 НК вр. с чл. 54 НК съдът му е наложил наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и 4 месеца при общ режим. Изтърпяването на това наказание е започнало на 20.11.2017 г. и е прекъснато за месец с постановление от 11.04.2018 г. на ОП – Бургас.

С Решение 26/23.03.2018 год. по КНД № 1011/2017 год. ВКС – Ш. НО, при третото разглеждане на делото от ВКС, е отменена осъдителната присъда на Апелативен съд – Бургас и присъдата на ВОС и ищецът окончателно е признат за невиновен и оправдан по повдигнатото му обвинение за убийство. Отхвърлени са и гражданските иски за неимуществени вреди от 90 000 лв., предявени от наследниците на пострадалия срещу него.

С постановление от 13.04.2018 г. на Районна прокуратура Поморие на осн. 199 НПК, чл. 417 НПК, чл. 59 НК, са приспаднати от наказанието лишаване от свобода от 1 г. и 4 м. на ищеца, наложено му по нохд № 3915/2016 г. по описа на Районен съд –Бургас и съответно са зачетени общо 11 месеца и 8 дни от задържането под стража и от задържането под домашен арест по досъдебното производство № 507/2010 и по вохд № 403/2013 г. на ВОС. Видно от мотивите на постановлението, в срока от 11 м. и 8 дни са включени всичките 7 м. и 25 дни задържане под стража по незаконното обвинение (за времето от 08.07.2011 г. до 02.02.2012 г. – общо 6м. и 25 дни, включително и първоначалното задържане по чл. 64, ал.2 от НПК и за времето от 18.12.2015 г. до 18.01.2016 г. (общо 1 м.), както и част от домашния арест от 15 м. и 19 дни (за периода от 03.02.2012 г. до 26.11.2012 г. (общо 9 м. и 23 дни) и за периода от 18.01.2016 г. до 14.07.2016 г. (общо 5 м. и 26 дни), приравнени на 7 м. и 24 дни лишаване от свобода с оглед на приспадането им от ефективната присъда по другото дело. Не е приспаднато единствено част от времето на домашния арест за 8 м. и 22 дни, след приравнената на лишаване от свобода част от него. Т.е. ищецът няма неприспаднато от ефективната присъда незаконно задържане, в т.ч. и за задържането по чл. 64, ал.2 НПК.

Ищецът е многократно осъждан (според справка за съдимост от 24.06.2020 год.), като в периода преди началото на настоящото наказателно производство за престъпления по чл.194 от НК, по 195 от НК, по 343в, ал. 2 от НК, по 345 от НК (кражби, управление на МПС в срока на лишаване от правоуправление) по НОХД №15/91 г. съответно на РС – Поморие, по НОХД 17/92 г. на РС – Поморие, по НОХД 52/97 г. на РС, по НОХД 11/02 г. на РС – Поморие по НОХД 598/03 на РС, по НОХД 297/07 г. на РС и след незаконното обвинение – за престъпления по чл. 234В, ал. 1 от НК, чл. 234б, ал. 1 от НК, чл. 343Б, ал. 1, вр. ал. 2 от НК (за незаконна търговия с метали, за присъединяване към електропреносната мрежа и за управление на МПС с концентрация на алкохол над допустимата) по НОХД 186/12 г. на РС Поморие по НОХД № 264 на РС Поморие по НОХД 453/13 г. на РС Поморие по НОХД 1464/14 г. на РС Бургас, по НОХД 4800/14 г. на РС Бургас, по НОХД 262/14 г. на РС Малко Търново (като му е налагано наказание „лишаване от свобода“, но изтърпяването е

отлагано), както и по НОХД 3915/16 г. на РС Бургас за престъпление по 343в, ал. 1 от НК с ефективната присъда, по която от „лишаването от свобода“ от 1 г. и 4 м. е приспаднато задържането и част от домашния арест.

Ищецът е страдал от остро заразно кожно заболяване – „еризипел“ („червен вятър“) по време на задържането му под стража, което е подлежало на лечение и такова своевременно и адекватно е проведено в ареста (след диагностициране, и консултиране в болница) при изолация от останалите задържани, предвид заразния му характер. Заболяването не е в пряка причинна връзка с незаконното обвинение (като такава не се и твърди от ищеца) и такава нямат и сочените във връзка с лечението му неудобства на ищеца от изолирането му, заради провеждането на лечението. Именно заради възможността да бъде лесно разпространено, дори и проведено у дома или в болнично заведение, лечението на заболяването е изисквало дистанция от останалите. Не се установи по делото, включително и с приетата от първата инстанция съдебно – психиатрична експертиза, ищецът да разкрива симптоми на психично заболяване, провокирано или развило се вследствие на незаконното обвинение. Той има поставена през 2009 год. диагноза „Емоционално нестабилна личност“, представляващо личностно разстройство, предшестващо повдигнатото срещу него обвинение и несъвместимо като проява с последното. След приключване на наказателното производство, на 31.08.2018 г. ищецът е прегледан от кардиолог, който е поставил диагнози „артериална хипертония“, исхемична болест на сърцето, сърдечна недостатъчност и обострен хроничен бронхит. Без последната, останалите диагнози са потвърдени от вещото лице д-р К. по допуснатата от настоящата инстанция съдебно-медицинска експертиза. Според вещото лице, данните от медицинската документация за появата на заболяванията са твърде оскъдни. Преди прегледите по наказателното производство е единствено епикризата на ОДПЗ от 2009 г., а там е посочено, че липсват придружаващи заболявания. Именно по данните от оплакванията на ищеца при прегледите в наказателното производство, вещото лице е направило изводите, че захарният диабет и хипертоничната болест са започнали след 2011 г., а сърдечната недостатъчност и исхемичната болест са с изява поне 5 г. преди оправдаването. Експертът е посочил, че е налице голямо забавяне на лечението на появилите се симптоми от 2011 г. до момента на началото на тяхното лечение 2018 г. и 2020 г. както и липса на адекватно лечение и амбулаторно проследяване на пациента. Дори да се приеме, предвид че първите здравословни оплаквания на ищеца са отразени през време на наказателното дело, че заболяванията датират от този период, то не е доказано по делото, че същите са причинени от воденото срещу ищеца наказателно производство. Освен това такъв извод не се налага и защото здравословното състояние на ищеца изобщо не е проследявано дотогава, а освен това и вещото лице сочи за забавяне на лечението при първите отразени симптоми и липса на проследяване, което е довело до наличните вече диагнози. От изложеното се налага извода, че здравословното състояние на ищеца не е влошено, вследствие на незаконното наказателно производство.

Емоционалната сфера на ищеца, обаче е била засегната от незаконното обвинение и негативните му преживявания са доказани по делото. В тази връзка следва да бъде посочено,

че според трайната съдебна практика, при незаконно обвинение без съмнение обвиняемият търпи неимуществени вреди - неудобства, унижение, притеснение, несигурност, накърняване на честта, достойнството и социалното му общуване, като същите са нормална житейска последица и настъпват винаги в резултат на наказателното производство и дори да не бъдат събрани доказателства по отношения на тях следва да бъде присъдено обезщетение, тъй като са типична последица от незаконното обвинение.

В случая, за конкретните емоционални страдания на ищеца данни е изнесла свидетелката Пендарова, с която ищецът живее на семейни начала и от съжителството си имат три деца, от които последното - бебе към момента на задържането му. Според показанията на тази свидетелка, след задържането, ищецът бил много разстроен, не можел да говори, плачел. Осем месеца и половина престоял в ареста, а тя често го посещавала, носела пари за лекарства. Когато бил болен, го настанили в отделна стая, а кракът му бил много подут и не можел да го вдигне от болка. След това го пуснали под „домашен арест“ и се прибрал. Преди всяко заседание бил много нервен и стресиран, защото бил невинен. Винаги заявявал пред нея, че е невинен. В ареста му било тежко, не го пускали да общува с други хора заради изолацията. За първи път бил затварян за такъв период от време. При прочитането на присъдата тя не присъствала, но ищецът ѝ споделил, че в коридора имало полицаи, което го притеснило. Осъдили го на 15 години в Бургас и при прочитане на присъдата бил шокиран. Лежал в затвора още един месец и един ден. Обжалвали и бил оправдан. Ищецът се променил, като преди наказателното производство от 2011 г. живеели по – добре, той имал работилница и работел като общувар. След това бил много притеснен, забравял, вдигал кръвно, докато преди това нямал такива проблеми. Страдал от безсъние, събуждал се внезапно късно вечерта. По време на „домашния арест“ имал главоболие, повръщал. Два – три пъти ѝ казал, че ако присъдата му е голяма, „ще си сложи въжето“. По време на делото хората го отбягвали, защото го мислели за убиец. Цялата махала говорила, че е убил човек и са го заровили зад къщата. Малкият ѝ син С., когато бил в първи клас, чул от децата, че баща му е убил човек и питал майка си дали е вярно, разплакал се. Когато големият им син искал да се жени, бащата на булката казал на дъщеря си „бе къде ще отиваш при тях, не чу ли че баща му е убил човек“. Средният му син избягал от България, защото казвали, че баща му е убиец.

Съдът няма основание да се съмнява в показанията на свидетелката заради връзката ѝ с ищеца и евентуалната ѝ заинтересованост, защото тя е била най-близко до пострадалия и е имала преки и непосредствени впечатления за преживяванията му преди и след обвинението, а освен това изнесеното от нея е житейски обосновано и логично и кореспондира с данните по делото относно обстоятелствата по тежкото незаконно обвинение.

Не е доказано по делото, ищецът да е търпял ограничения, вследствие наложената му въз основа на разпореждането на съда по наказателното дело забрана за напускане пределите на страната, като липсват каквито и да е доказателства той да е имал намерение

да пътува в чужбина и то да е било осуетено заради това. Затова, обезщетение за такива вреди не му се дължи.

Обезщетението за вредите от незаконно задържане, се включва в общия размер на генералното дължимо обезщетение за неоснователно обвинение (така т. 13 от ТР №3 на ВКС по тълк. д. №3/2004 г. на ОСГК), като по настоящото дело следва да се отчете и факта на приспадането му от наказанията „лишаване от свобода“ по друго дело.

По исковете по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ за присъждане на обезщетения за претърпените неимуществени и имуществени вреди от воденото срещу ищеца наказателно производство, по което той е бил оправдан:

По възражението на ответника за недопустимост на отделен иск по чл.2б от ЗОДОВ при заведен иск по чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ и поглъщането на първия от втория:

Практиката на ВКС относно това дали при съединяване на иск с пр.осн. чл.2б от ЗОДОВ с иск с пр.осн. чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ, последният „поглъща“ първия и е налице един деликтен иск за обезщетяване на неимуществени вреди, а не два е противоречива - напр. Решение №147/21.12.2020 г. на ВКС по гр. д. №4295/19г., IV гр. о. и Решение №19/23.07.2019г. на ВКС по гр.д.№2026/18г., III гр. о., в които се поддържа становището, че се касае за един иск, и Решение №122/28.10.2020г. по гр.д.№611/20г., ВКС, III гр. о., в което се поддържа становището, че искът по чл.2б от ЗОДОВ, предвиждащ право на обезщетение за нарушено право на разглеждане на делото в разумен срок, е самостоятелен иск, различен от този по чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ. Мнозинството на настоящия състав възприема разрешението в последното от посочените решения, като съдът приема, че се касае за два отделни иска, по които се изследват различни предпоставки. Така, защото в производството по чл.2б от ЗОДОВ се разглеждат и преценяват следните три предпоставки, които не се включват в състава на чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ: 1/ фактическа и/или правна сложност на делото, като преценката е конкретна с оглед например сложност на фактите, количеството на ангажираните доказателства, броя на страните, необходимостта да се изготвят експертизи /тяхната сложност/, нуждата да се получават доказателства от чужбина, сложността на правните въпроси по делото, наличие на противоречива или неустановена съдебна практика, необходимостта да се уведомяват институции и частни лица в чужбина, 2/ поведението на жалбоподателя, като преценката се прави в съответствие с принципа за добросъвестно упражняване на права и при отчитане на обстоятелството, че отговорността на жалбоподателя в гражданските дела е "да полага дължимата грижа при извършване на процесуалните действия, отнасящи се до него, да се въздържа от използване на тактики за забавяне на делата и да се възползва от предвидените във вътрешното право средства за скъсяване на производството и 3/ поведението на властите, като се изхожда от разбирането, че държавата е длъжна да организира системата си по начин, че да не засяга правата на гражданите. Примерни обстоятелства, които могат да се вземат предвид, за да се прецени дали забавянето се дължи на поведението на властите могат да бъдат: забавяне на

досъдебното производство, призоваване на участници в производството, насрочване и организация на съдебното заседание, ненавременно постановяване на актове, организация на деловодствата, своевременно предоставяне на заключения от вещите лица, дълги интервали между заседанията, забавяния във връзка с неясноти относно подсъдността, връщания на делото, бездействия, липса на процесуална дисциплина на страните, издирване/призоваване на свидетели или страни, налагане на глоби, принудително довеждане, претовареност на съдилища, недобра организация, промени в състава на решаващия съд, затруднения при намиране на подходящи експерти, недобра координация между органите на прокуратура и следствие, задържане на делото в прокуратурата за неоправдано дълъг период от време, ненавременно назначаване на служебен защитник, твърде формалистичен подход на съда и спазване на буквата на закона. Като допълнителен елемент при преценката на дължимото обезщетение по чл.2б от ЗОДОВ следва да е и обсъждане на въпроса за значението на делото за жалбоподателя. При преценката дали срокът на производството е бил разумен, съдът следва да вземе пред вид дали жалбоподателя е "бил в риск", т. е. дали положението му е изисквало властите да проявят по-голяма експедитивност, вкл. като се има предвид, че наказателните дела по-принцип изискват по-голяма експедитивност от ненаказателните, а когато обвиняемият е задържан, се прилага по-строг стандарт. Посочените въпроси не са предмет на иска по чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ, където евентуално по-голямата продължителност на процеса може да доведе до по-голям размер на обезщетение, но не се дължи в пълен обем извършването на гореописаната преценка.

Затова и предвид споделянето на посочената практика на ВКС, неоснователно е възражението на прокуратурата за недопустимост на отделно разглеждане на иск по чл.2б, ал.2 от ЗОДОВ при заведен в същото производство такъв по чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ.

Исковете са предявени срещу Прокуратурата на Република България, която действа като процесуален субституент на държавата. При преценката на претърпените от ищеца вреди следва да се има предвид, че отговорността на прокуратурата е обективна и се носи независимо дали вредите от увреждащите актове са причинени виновно от длъжностни лица, както и това, че отговорността ѝ обхваща вредите, които са в пряка причинно-следствена връзка с увреждащото действие. Отговорността на прокуратурата е за всички вреди, причинени от незаконното обвинение, включително и за периода през който делото е било на производство пред съда.

В настоящия случай държавата чрез Прокуратурата на РБ отговаря на осн. чл.2, ал.1, т.3 от ЗОДОВ за вредите, причинени на ищеца от повдигнатото и поддържано незаконно обвинение в престъпление по чл. 115 вр. 20, ал. 2 от НК (убийство), по което той е оправдан.

Съгласно задължителната практика на ВС и ВКС – т. 11 и раздел II от мотивите към нея от ППВС № 4/23.12.1968 г., и т. 11 и мотивите към нея от ТР № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС, както и съгласно основаната на тези задължителни указания и разяснения, трайно

установена практика на ВКС, формирана по реда на чл. 290 от ГПК, понятието "справедливост", по смисъла на чл. 52 от ЗЗД, не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи при всеки отделен случай обстоятелства, които следва да се вземат предвид от съда при определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди. Такива обстоятелства са вида, характера, интензитета и продължителността на увреждането на ищеца. Конкретно при исковете по чл. 2, ал. 1, т. 3 от ЗОДОВ такива правно релевантни обстоятелства за определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди са: тежестта на повдигнатото обвинение, дали то е за едно или за няколко отделни престъпления – умишлени или по непредпазливост; дали ищецът е оправдан, респ. – дали наказателното производство е прекратено по всички обвинения срещу него, или по част от тях, а по други е осъден; продължителността на наказателното производство, включително дали то е в рамките или надхвърля разумните срокове за провеждането му; вида и продължителността на взетите мерки за неотклонение, другите наложени на ищеца ограничения в рамките на наказателното производство; дали по същото време срещу ищеца са водени и други наказателни производства; както и по какъв начин всичко това се е отразило на ищеца – има ли влошаване на здравословното му състояние и в каква степен и от какъв вид е то, конкретните преживявания на ищеца, и изобщо – цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота му – семейство, приятели, професия и професионална реализация, обществен отзвук и пр.; като ориентир за определяне паричния еквивалент на неимуществените вреди, следва да служи още и стандартът на живот в страната към периода на увреждането. Обезщетението за неимуществени вреди се определя глобално – за всички претърпени неимуществени вреди от деликта. В мотивите към решението си, обаче, съдът трябва да посочи конкретно обстоятелствата, които е взел предвид, както и значението им за определения от него размер на обезщетението за неимуществените вреди.

При определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди от незаконното обвинение, от една страна съдът взема предвид, че производство е продължило общо 6 години, осем месеца и седем дни от задържането на ищеца и повдигане на обвинението до влизане в сила на оправдателната присъда на 23.03.2018 г., т.е. в значителен период от живота на ищеца – мъж в активна възраст, на 37 години. Съдът отчита и множеството извършвани, включително и с негово участие процесуални действия във всяка фаза на произвоизводството и тревогите и притесненията му при участията му в голям брой съдебни заседания (само тези, за които сам се е придвижвал са 24). Съдът взема предвид и, че обвинението, макар и едно, е за изключително тежко престъпление – убийство, наказуемо с „лишаване от свобода“ от 10 до 20 години, което обосновава и значителни по интензитет негативни преживявания като стрес и безпокойство, срам, съмнения и несигурност за резултата, страх да не бъде незаконно осъден, което обосновава и по-висок размер на обезщетението. Следва да бъде съобразено също, че ищецът е многократно осъждан, включително и на „лишаване от свобода“ и няма чисто съдебно минало и добър морален облик, но извършените от него престъпления, (макар някои да са тежки по см. на НК) не са

тежко укорими, каквото е процесното незаконно обвинение за отнет човешки живот. Затова, не може да се счита, че ищецът е по-малко страдал от неосъждан човек и в този смисъл обезщетението не следва да се намалява. В насока на по-голям интензитет на вредите са обстоятелствата, че делото е разглеждано три пъти пред апелативен съд и три пъти пред Върховния касационен съд, което допълнително поддържа тревогата и несигурността, като освен това с две от присъдите той е бил признат за виновен и осъден на лишаване от свобода, съответно от 15 и от 12 години. Със значителен интензитет са и вредите от отзвук на делото в близкото му обкръжение, обсъждането от хората, заклеяването му, отражението в отношенията му с децата и близките, което също предполага по-висок размер на обезщетението. Следва да се вземе предвид от една страна и периода на задържането му под стража от 7 м. и 25 дни, но като се отчете, че целият този срок е приспаднал от наказанието „лишаване от свобода“ по друго дело. Предвид, че по-голямата част от периода на МНО „домашен арест“ също е приспаднала от наказанието „лишаване от свобода“ по осъдителната присъда и необезщетения срок е само за 8 месеца и 22 дни, интензитетът на вредите от ограничението „домашен арест“, не е голям и е в насока на по-малък размер на обезщетението. Здравословното състояние на ищеца също не е доказано повлияно от наказателното производство, като подлежат на обезщетяване обичайните проявления на стреса (безсъние, тревожност и т.н.). Следва да се вземе предвид също, че ищецът не е претърпял вреди от лишаването му от конкретно пътуване в чужбина, предвид забраната да напуска страната в част от периода на делото, не е променен значително начина му на живот и наказателното преследване не се е отразило на работата му, нито е било разгласявано публично. Затова и предвид изложените съображения и конкретните данни по делото и като съобрази стандарта на живот в страната към датата деликта и средностатистическите показатели за доходи по време на възникване на увреждането, както и съдебната практика в сходни случаи намира, че за обезщетяването на причинените му от незаконното обвинение вреди и с оглед принципа на справедливост съгл. чл. 52 от ЗЗД, следва да се определи обезщетение от 10 000 лв., което е напълно достатъчно да овъзмезди вредите. В този смисъл неоснователни са оплакванията и на двете страни във въззивните им жалби досежно завишаване, респ. – занижаване на размера на обезщетението от окръжния съд. Като постановяващо идентичен резултат в тази част решението на окръжния съд следва да бъде потвърдено.

По отношение на обезщетенията за имуществени вреди от незаконно обвинение и лихвите за забава:

Правозащитните органи отговарят за разноските, които неоснователно обвиненото лице е направило в наказателното производство. (Решение №843/23.12.2009 г. по гр. д. №5235/2008 г., II г.о., ВКС). По делото са представени доказателства, че ищецът е направил разходи за адвокатски хонорари по наказателните дела общо в размер на 2 300 лева, които следва да му бъдат присъдени. Искът в размер на сумата от 2 300 лева е основателен и следва да бъде уважен. Пътните разноски на ищеца, които той е направил за явяване в съдебните заседания, по които е бил призван и се е явил, също съставляват имуществена

вреда от незаконното обвинение и следва да бъдат репарирани в претендиращия размер от 822,40 лв. – установен със заключението на вещото лице по приетата съдебно – икономическа експертиза, която като компетентна и безпристрастно изготвена, съдът напълно кредитира.

Ответникът е в забава в плащането и на двете обезщетения от датата на влизане в сила на оправдателната присъда 23.03.2018 г. и дължи обезщетение върху двете суми от този момент, съответно в размери от сумата от 357,78 лв., изчислена върху обезщетението за имуществени вреди от 2 300 лв. за периода от 23.03.2018 г. до подаване на исковата молба (03.10.2019 г.) и от 127,94 лв., изчислена върху главницата от 822,40 лв. за периода от 23.03.2018 г. до 03.10.2019 г. В отхвърлителната част досежно двете суми за конкретните периоди решението следва да бъде отменено и двете обезщетения за забава – присъдени.

По продължителността на наказателното производство и по иска чл.2б, ал.2 от ЗОДОВ:

Наказателното производство е продължило общо 6 години, осем месеца и седем дни, като делото, което е с голяма фактическа и правна сложност, както в досъдебната, така и в съдебната му фаза, е разглеждано веднъж на първа инстанция и по три пъти във въззивен съд и в касационен съд. То се е водило срещу две лица за много тежко престъпление, конституирани са и двама частни обвинители и граждански ищци, с приети за разглеждане граждански искове и са извършвани множество процесуални действия във всяка фаза на произвоизводството, включително са разпитвани голям брой свидетели, назначавани са множество експертизи и делото е разглеждано в множество съдебни заседания, в които ищецът се е явявал, като по 24 от тях (20 в гр.Варна, 1 в гр.Бургас и 3 в гр.София) и сам се е придвижвал. Поведението на ищеца не може да се определи като фактор за продължителността на производство, защото той е участвал в производството последователно, без да затруднява предприемането на процесуални действия спрямо него и не е ставал причина заотлагане на делото. От друга страна заседанията са насрочвани своевременно, а в произнасянията на съда няма забавяне. Поведението на компетентните органи е било като цяло съобразено с изискванията за процесуална дисциплина.Процесуално-следствените действия по досъдебното производство са извършвани в кратки интервали при добра координация между прокуратура и следствие.В съдебната фаза от всяка от инстанциите заседанията са насрочвани през неголеми интервали от време/при съобразяване със съдебните ваканции/, необходимо е било и процесуално време на съответните експерти за изготвяне на заключенията им, за призоваване и осигуряване явяването на свидетели, мотивите на съдилищата са изготвяни в инструктивните срокове,жалбите са своевременно администрирани, а смените в съдебния състав, включително и за ваъзлагане на делото на друг апелативен съд, поради липса на възможен състав, също не са довели до забавяния на процеса. Като съвкупност обаче срокът от общо 6 години, осем месеца и седем дни не би могъл да се приеме като разумен, доколкото наказателното дело за обвинение в такова тежко престъпление – убийство

изисква по-голяма експедитивност, като следва да се търси баланс между интересите на подсъдимия да получи своевременно решение и необходимостта от внимателно проучване и правилно провеждане на наказателното производство. В този смисъл следва да се има предвид, че държавата е длъжна да организира системата си по начин, че да не засяга правата на гражданите, а в случая те са засегнати от срока на производството - продължителността на стреса и тревогите от висиящността на процеса с тежко обвинение, извършваните процесуални действия и неизвестността от изхода му. От друга страна следва, обаче да се отчете, че ищецът е бил задържан само за малка част от целия срок на производството (за 7 м. и 25 дни), поради което това следва да се прецени в насока на засягането му с по-малък интензитет, а и този срок е бил зачетен по друга присъда. Преценявайки гореописаните конкретни за процесното наказателно производство обстоятелства по см. на чл.26, ал.2 от ЗОДОВ съдът приема, че е налице нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок съгласно чл. 6, §1 от КЗПЧОС, от която неразумна продължителност са търпени неимуществени вреди-психични страдания.

Ищецът е подал заявление № РС -18-164/17/05.2018 г. по глава „а“ от ЗСВ за нарушаване правото на разглеждане и решаване в разумен срок, като видно от изпратената до съда информация с писмо от 03.03.2020 г., искането му е било отхвърлено, т.е. административната процедура за обезщетение на тези вреди по глава трета „а“ от ЗСВ е изчерпана. В този смисъл възраженията на прокуратурата във въззивната жалба са неоснователни. Имайки предвид сложността на воденото наказателно производство, поведението на страната, нарушение на правото му на разглеждане и решаване на делото в разумен срок и търпените от това неимуществени вреди, съдът определя обезщетение в размер на 2 000 лв., дължими ведно със законната лихва върху присъдената главница, считано от 15.11.2018 год., претендираната по-късна от приключване на наказателното производство дата. До този размер искът е основателен и като постановяващо идентичен резултат, решението на окръжния съд в тази част следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода от спора, не се налага промяна на разноските за първата инстанция, а за въззивната инстанция Прокуратурата дължи на ищеца сумата от 1018,90 лв., представляваща съразмерна с уважената част от исковете, част от платеното адвокатско възнаграждение от ищеца, чието уговаряне и заплащане е доказано с приложения договор за правна защита и съдействие и сумата от 5 лв. за държавна такса, както и по бюджета на съдебната власт дължи и заплащане на сторените разноски за възнаграждение на вещо лице в размер на сумата от 300 лв.

По изложените съображения, Апелативен съд гр.Варна,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260656 от 29.10.2020 г., постановено по гр.д.№

1861/2019 г. по описа на Варненския окръжен съд, поправено по реда на чл. 247 ГПК и изменено в частта на разноските по реда на чл. 248 ГПК с решение № 260009/01.02.2021 г.: **В ЧАСТТА**, с която Прокуратурата на Република България е осъдена да заплати на М. С. А.: на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ сумата от 10 000 лева - обезщетение за неимуществени вреди, претърпени вследствие на обвинение в извършване на престъпление по чл. 115 вр. 20, ал. 2 от НК по досъдебно производство №507/2010 г. по описа на ОД МВР гр. Варна, НОХД №918/2012 г. по описа на ВОС, ВНОХД 9/2013 г. по описа на Апелативен съд – Варна, НОХД 403/2013 г. по описа на ВОС, ВНОХД 307/2014 г. по описа на Апелативен съд – Варна, КНД 407/2017 г. по описа на ВКС – 3 НО, ВНОХД 276/2016 г. по описа на Апелативен съд – Варна, КНД 100/2017 г. по описа на ВКС - Първо НО, ВНОХД 135/2017 г. на Апелативен съд – Бургас, КНД 1011/2017 г. - 3 НО по описа на ВКС, ведно със законната лихва от 23.03.2018 год. до окончателното ѝ изплащане; на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ сумата от 2300 лева, представляващи обезщетение за имуществени вреди, претърпени вследствие на незаконно обвинение; на основание чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ сумата от 822,40 лева представляващи обезщетение за имуществени вреди, претърпени вследствие на незаконно обвинение; на основание чл. 26 от ЗОДОВ сумата от 2000 лева - обезщетение за неимуществени вреди, претърпени вследствие на провеждане на разследване извън разумните срокове по чл.6 пар. 1 от ЕКЗПЧОС и чл.22 от НПК, ведно със законната лихва върху присъдената главница, считано от 15.11.2018 год., до окончателното ѝ изплащане; и направените по делото разноси съразмерна с уважената част от иска в размер на 632,44 лева; **В ЧАСТТА**, с която е отхвърлен искът на М. С. А. против Прокуратурата на Република България: по чл. 2, ал. 1, т. 3 ЗОДОВ - обезщетение за неимуществени вреди от незаконното обвинение в престъпление за горница над 10 000 лева до 12 000 лв., ведно с лихвите от 23.03.2018 г.;

ОТМЕНЯ решение № 260656 от 29.10.2020 г., постановено по гр.д.№ 1861/2019 г. по описа на Варненския окръжен съд, поправено по реда на чл. 247 ГПК и изменено в частта на разноските по реда на чл. 248 ГПК с решение № 260009/01.02.2021 г. **В ЧАСТТА**, с която са отхвърлени исковете: по чл. 86 от ЗЗД за сумата от 357,78 лв. изчислена върху обезщетението за имуществени вреди от 2 300 лв. за периода от 23.03.2018 г. до 03.10.2019 г. и по чл.86 ЗЗД за сумата от 127,94 лв., изчислена върху обезщетението за имуществени вреди от 822,40 лв. за периода от 23.03.2018 г. до 03.10.2019 г., като вместо това **ПОСТАНОВИ:**

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на М. С. А. на осн. чл. 86 от ЗЗД сумата от 357,78 лв., изчислена върху обезщетението за имуществени вреди от 2 300 лв. за периода от 23.03.2018 г. до 03.10.2019 г., както и сумата от 127,94 лв., изчислена върху обезщетението за имуществени вреди от 822,40 лв. за периода от 23.03.2018 г. до 03.10.2019 г.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати на М. С. А. с ЕГН: *****, адрес: гр. Поморие, област Бургас, ул. „Родопи“ № 27, сумата от 1018,90 лв.,

представляваща съразмерна част от сторените от ищеца разноси за адвокатско възнаграждение за въззивното производство, както и сумата от 5 лв. платена държавна такса.

ОСЪЖДА Прокуратурата на Република България да заплати по Бюджета на съдебната власт, по сметка на Варненския апелативен съд сумата от 300 лв. – разноси за възнаграждение на вещо лице.

Решението може да бъде обжалвано пред ВКС на РБ в едномесечен срок от връчването му на страните и при условията на чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____